

[Aksel Larsen.]

Jeg kan ikke se andet, end at disse Udtalelser er stik modstridende. Hvis man hæveder og agiterer med, at Grænsen er en uretfærdig Grænse, saa understøtter man Kravet om en Grænserevision, og saa truer man Grænsen — det er det objektive Resultat.

Saa er der endelig en Sag til, til Dels foranlediget af en Episode her i Tinget i Gaar og til Dels foranlediget af Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch. Det ærede Medlem har undertiden vanskeligt ved at forstaa, og man har Indtrykket af, at han ofte ønsker at have vanskeligt ved at forstaa. Det ærede Medlem lod, som om jeg havde sagt, at den eneste Forskel mellem Danmark og England er den, at i det engelske Parlament diskuteres Udenrigspolitik, i det danske ikke. Det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg har blot paapeget, at paa dette Felt er der en Forskel. Der er mange andre Forskelle, bl. a. er Formandens Klokke ikke i en nær saa livlig Virksomhed i det engelske Parlament, dér kan man ganske anderledes losse fra Leveren og faa Lov til at sige sin Mening om Tingene. (*Hartvig Frisch*: Der er slet ingen Klokke!). . . . naa, der er maaske slet ingen Klokke — dér kan man se, hvilke demokratiske Forhold de har derovre. Jeg fremdrager imidlertid ikke dette for at komme til at tale om Forskel og Lighed, blot for at fastslaa den Kendsgerning, at her er vi ligefrem afskaaret fra at berøre Udenrigspolitik, praktisk talt.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch siger saa: Ja, men vi skal kun tale om de Felter, hvor vi kan øve Indflydelse, men Danmark er ikke saa stort, at det kan øve Indflydelse i den store Verdenspolitik. Men bortset fra det — det, jeg har talt om, hver Gang jeg har berørt Udenrigspolitikken, det er, at vi skal føre en Udenrigspolitik, hvorved vi i det mindste søger at øve Indflydelse paa vore egne Kaar og vort eget Lands Forhold. Men ikke engang det kan lade sig gøre. Man behandler Kriselov efter Kriselov her paa Rigsdagen, men man taler næsten aldrig om det, der er Aarsagen til disse Kriselove, som man gennemfører, og man taler aldrig om, hvad der kan gøres for at ændre Stillingen. Det er muligt, at man taler om det i det udenrigspolitiske Nævn, det ved jeg ikke, men der tales ikke

om det her i Parlamentet, og det finder jeg er en Mangel.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at i det engelske Parlament kunde man ikke holde en Tale som den, jeg forleden holdt her, og han begrundet dette med, at Kongehuset er en konstitutionel Institution, og derfor maa man ikke kritisere det. Dér synes jeg det ærede Medlem kommer lidt for langt ud. Landstinget er ogsaa en konstitutionel, en forfatningsmæssig Institution, men man har fra den Side ikke sparet sig Kritik af Landstinget, og af de enkelte Landstingsmedlemmer er man i mangfoldige Tilfælde kommet det betænkeligt nær, man paa almindeligt Dansk kalder Nedrakning. Ikke fordi jeg har noget imod det, jeg har ikke noget imod, at man giver Landstinget alt det Klin, man kan komme til at give det, men jeg kan ikke indse, hvorfor den Del af vor Forfatning, der hedder Monarkiet, Kongehuset, skal være fritaget for Kritik, naar alle andre Led godt maa kritiseres. Og jeg ved ikke, hvordan man skal bære sig ad — hvis man er Republikaner og ønsker at slaa til Lyd for, at vi skal have Republik, hvorledes skal man saa bære sig ad, hvis man ønsker at kritisere den Omstændighed, at vi har et Monarki, ønsker at kritisere Kongehuset? (*Hartvig Frisch*: Det er noget helt andet!) . . . Maa vi nu være her! (*Christmas Møller*: Ja, vi skal jo være her!) . . . eller skal jeg begynde med at citere, hvad f. Eks. Borgbjerg i sin Tid sagde om dette samme Kongehus, om denne samme Konge? Vi skal jo være her, siger det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Ja, men lad saa være med den mærkelige Forargelse fra Folkene med de stærke Stemmer fra Fælleden 1920, for den klæder dem ikke.

Og maa jeg saa have Lov til at give nogle rent saglige, men antagelig nødvendige Oplysninger — jeg siger antagelig nødvendige, for jeg er vant til saa meget i Retning af ukorrekt Journalistik fra en vis Presses Side. Det er dette Spørgsmaal om, hvor stor Loyalitet jeg nærer over for Kongehuset, og hvorvidt min Deltagelse eller Ikke-Deltagelse i den Festlighed, der skal foregaa her i denne Sal — hvilken Festlighed, hvis den bliver festlig, er Skyld i, at vi skal have disse Natmanøvrer — kan betragtes som Udtryk for Loyalitet